

လှိုင်းသင်
ရှင်သန်ခဲ့သော ဖြစ်ရေများ

ရှင်သန်ခဲ့သော မြစ်ရေများ

ကျွန်တော် လိုက်ပါလာတဲ့ ကားလေးက တောင်ကုန်းတွေကို တစ်ခုပြီး တစ်ခု ကျော်ဖြတ်နေ တယ်။ ဘေးဘက်ကို လှမ်းကြည့်လိုက်မိရင် အသည်းယားစရာ ချောက်ကြီးတွေ။ ကားလေးက ထို ချောက်ကမ်းပါးကြီးတွေ ဘေးကနေ ဝေ့ကာ ဝိုက်ကာ သွားနေရင် ကျွန်တော့်မှာ အသက်တောင် မရှူရဲအောင် ဖြစ်ရတယ်။ အခြား ခရီးသည် တွေကို ကြည့်မိတော့ အတော်များများက အိပ်ပျော်နေ ကြတာတွေ့ရတယ်။ ဒီလမ်းကြောင်းက သူတို့ အတွက် သိပ်မထူးခြားတော့ ထင်ပါတယ်။ ကျွန်တော်တော့ သူတို့လို အိပ်ပြီး မလိုက်ရဲ။ တစ်ခုခု ဖြစ်ခဲ့ရင် ဆိုတဲ့ အတွေးက ကျွန်တော့်ကို ဖိသိပ်ထားတယ်။ ဒါပေမဲ့၊ တစ်ခုခု ဖြစ်ခဲ့ရင်လည်း ကျွန်တော်လည်း ဘာမှ တတ်နိုင်မှာ မဟုတ်ပါဘူးလေ။

ကျွန်တော်လာခဲ့တဲ့ မြို့ရဲ့ မြို့အဝင် ဆိုင်းဘုတ်ကို တွေ့ရတော့မှ ပဲ သက်ပြင်း ချရတော့တယ်။ မြို့လေးက ကျွန်တော်တို့ မြို့လေးလိုပါပဲ စည်စည်ကားကား သိပ်မရှိလှဘူး။ မြို့လယ်မှာ တောင် အသွားအလာ အနည်းငယ်ပဲ တွေ့ရတယ်။

အမေ ညွှန်လိုက်တဲ့ နေရာမှာ ကျွန်တော် ဆင်းခဲ့လိုက်တယ်။ ကားလေးက ကျွန်တော့်ကို ချပြီး ချက်ချင်းပဲ မောင်းထွက် သွားတယ်။ ဒီမြို့ဟာ ကားလေး နောက်ဆုံးရပ်ရမယ့် နေရာ မဟုတ်ဘူး ထင်ပါရဲ့ ။

နေလုံးနီနီကြီးကို တောင်တန်းကြီး တစ်ခုရဲ့ ကျောက်ပေါ်မှာ မေးတင်ထားပြီကို မြင်နေရတယ်။ သိပ်မကြာခင် နေဝင်တော့မယ်။ နွေရာသီ နေရက်တွေမို့ အချမ်းက ဆိုးဆိုးဝါးဝါး မခံစားရ တော့ပေမဲ့ အပေါ်က ထပ်ဝတ်လာတဲ့ အနွေးထည် အင်္ကျီကိုတော့ ကျွန်တော် မချွတ်ရဲ။ မှောင်လာ သည် နှင့်အမျှ အပူချိန်က ကျလာတော့မယ်။ ဒီရဲ့ နွေရာသီ အအေးက ကျွန်တော်တို့ ဆီက ဆောင်း ရက်တွေလိုမျိုး အအေးဒဏ် ရှိနေမယ် ဆိုတာ အမေ ပြောပြထားလို့ ကျွန်တော် သိထားတယ်။ အအေးဆုံး ဒေသတွေထဲက တစ်ခုဆိုတာလည်း ကျွန်တော် သိထားပြီးသားမို့ အအေးဒဏ် မခံနိုင်တဲ့ ကျွန်တော် အတွက် နွေရာသီ နေရက်တွေရဲ့ အဦးအစဆိုတောင် ကျွန်တော် ကြောက်မိနေသေးတယ်။

အမေကလည်း ဒီကိုသွားမယ် ဆိုကတည်းက ဒီခရီးအတွက် လိုအပ်တာတွေ သေချာ ပြင်ဆင် ပေးထားပြီးသား။

ကျွန်တော် ဆင်းခဲ့လိုက်တဲ့ နေရာကနေ အတွင်းထဲ နည်းနည်း ဝင်လိုက်တော့ အမေ သူငယ်ချင်း အန်တီမိုးတို့ အိမ်ကို ရောက်တယ်။ အမေက ကြိုတင် ဖုန်းဆက်ထားတာမို့ ကျွန်တော့်ကို မြင်တာနဲ့ အန်တီမိုးတို့ အိမ်ထဲကနေ ထွက် လာပြီး ကြိုနေကြတယ်။ အန်တီမိုးက ကျွန်တော်တို့ အိမ်ကို မကြာမကြာ လာလည်ဖူးတာမို့ ကျွန်တော့်ကို မြင်တာနဲ့ မှတ်မိနေတယ် တူပါတယ်။ အန်တီမိုး လာလည်ခဲ့တုန်းကတော့ ကျွန်တော်က အတော်လေး ငယ်ပါသေးတယ်။ ခုတော့ ကျွန်တော်က တက္ကသိုလ်တောင် စတုတ္ထနှစ် ရောက်နေခဲ့ပြီ။ မမြင်ရတဲ့ လေးငါး ဆယ်နှစ် အတွင်းမှာ အရာရာဟာ ပြောင်းလဲမှုတွေ ရှိနေနိုင်ပေမဲ့ အန်တီမိုးကတော့ ကျွန်တော့်ကို သေချာမှတ်မိနေတယ်။

"အန်တီမိုးက မနက်ကတည်းက မျှော်နေတာ။ ကြည့်စမ်းပါဦး၊ အန်

တီမိုး လာနေတုန်းက တကယ့်ပိစိလေး၊ ခုကျ လူပျိုကြီးဖားဖားတောင် ဖြစ်နေပါရောလား။"

ကျွန်တော် ပြုံးပဲ နေလိုက်မိတော့တယ်။

အန်တီမိုးတို့ အိမ်လေးက သပ်သပ်ရပ်ရပ်နဲ့ တော်တော်လေး ချစ်စရာ ကောင်းနေတာကို သတိထားမိတယ်။ အိမ်အပြင်ကို ကြွေပြား ကပ်မထားဘဲ၊ အုတ်အရာလေးတွေ အတိုင်း ဆေးသုတ် ထားတယ်။ အိမ်ရဲ့ အတွင်းဘက် နံရံမှာ ပန်းချီကားလေးတွေရော၊ သူတို့ မိသားစု ဓာတ်ပုံလေးတွေ ရော၊ ဘွဲ့ဓာတ်ပုံလေးတွေရော ချိတ်ဆွဲ ထားတာကို တွေ့ရတယ်။

"သားက တက္ကသိုလ် စတုတ္ထနှစ် ရောက်ပြီဆို"

"ဟုတ်၊ အန်တီမိုး"

"အန်တီမိုးသမီး၊ မိုးပပကို သိတယ်မလား။ သားထက်တော့ နည်းနည်း ကြီးမှာ ပေါ့။ သူလည်း ဆေးကျောင်း တက်နေတယ်လေ"

အန်တီမိုး သမီးကို ကျွန်တော် သေချာမသိ။ အမေ ပြောပြဖူးလို့ ကြားဖူးရုံ လောက်သာ။ အန်တီမိုး ပြောမှ ဓာတ်ပုံလေးတွေထဲ ပြန်လိုက်ကြည့်မိတယ်။ အသားဖွေးဖွေး၊ ပိန်ပိန်သွယ်သွယ်နဲ့ ကောင်မလေး တစ်ယောက်ကိုတော့ တွေ့မိတယ်။ အန်တီမိုးသမီး မမိုးပပပဲ ဖြစ်မှာ ပါ။

"သားလည်း ခရီးပန်း လာပြီ။ ရေချိုးနိုင်တယ်ဆို ရေလေးဘာလေး ချိုးပေါ့။ ဟိုအခန်းက သားဖို့၊ ရေချိုးခန်းလည်း အထဲမှာ ပါပြီးသား။ ရေပူလည်း ရတယ်။ ပြီးမှ ထမင်းစားဖို့ လာခေါ်မယ်။ ခဏလောက် အေးဆေး နားလိုက်ဦး"

အန်တီမိုး ပြတဲ့ အခန်းထဲကို ဝင်လာလိုက်တယ်။ အခန်းလေးက

တော်တော်လေး မိုက်တယ်။ အိမ်က ကျွန်တော့် အခန်းကို မြင်ယောင်ပြီး ပြုံးမိသေးတယ်။ ကျွန်တော့် အခန်းက ရှုပ်ပွနေတာ။ စာအုပ်တွေ၊ အဝတ်အစားတွေ၊ အခြား တိုလီမုတ်စတွေ။ အမေက ရှင်းပေးလည်း ကြာကြာမခံ။ ကျွန်တော်က ပြန်ပြန်ဖွတော့ ခဏနဲ့ ပြန်ရှုပ်သွားရော။ အမေကတော့ သပ်သပ်ရပ်ရပ် မနေလို့ အမြဲ တမ်း ဆူတတ်တယ်။ ဆူတဲ့ အချိန်လောက်ပဲ၊ နည်းနည်း သပ်သပ်ရပ်ရပ် နေပြီး၊ မကြာခင် ပြန်ဖွ မိတာပါပဲ။ ကျွန်တော့် အခန်းထဲမှာ ကျွန်တော် မဖွဘဲ ထားတာဆိုလို့ ဦးလေးရဲ့ စာအုပ်စင် တစ်ခုပဲ ရှိတယ်။

ရေ မချိုးရဲတော့လို့ မျက်နှာသစ်၊ ခြေလက်တွေပဲ ဆေးလိုက်တော့တယ်။ ပြီးတော့ ခုတင်ပေါ် ကျောခင်းရင်း ဖတ်လက်စ စာအုပ်ကို ထုတ်ပြီး ဖတ်နေလိုက်တယ်။ ဖတ်နေရင်း ငိုက် လာပြီး ဆတ်ခနဲ အိပ်ပျော်သွားသေးတယ်။

တံခါးခေါက်သံ ကြားမှ လန့်နိုးလာတယ်။ နိုးလာချင်း ဘယ်ရောက်နေမှန်း သေချာမသိ။ အသာငြိမ်ပြီး စဉ်းစားလိုက်မှ အန်တီမိုးတို့ အိမ်မှာဆိုတာ ပေါ်လာတယ်။ အိပ်ယာကနေ လူးလဲထပြီး တံခါး သွားဖွင့်တော့ အန်တီမိုးကို ပြုံးပြုံးကြီး တွေ့လိုက်ရတယ်။

"အိပ်ပျော် သွားတာလား"

ကျွန်တော် ခေါင်းညိတ် အဖြေပေးလိုက်တော့ အန်တီမိုးက သဘောကျပြီး ရယ်နေတယ်။

"ထမင်းစားဖို့ လာခေါ်တာ၊ မိုက်ဆာနေပြီ မလား"

အန်တီမိုး ပြောလိုက်မှ ပဲ မိုက်ထဲက တဝှီဝှီ မြည်လာတော့တယ်။ အန်တီမိုး နောက်ကို လိုက်လာတော့ ထမင်းဝိုင်းက လူတောင် စုံနေကြပြီ။ အန်တီမိုး ယောက်ျားရယ်၊ အန်တီမိုး သားလေးရယ်၊ အန်တီမိုး အဖေနဲ့

အမေရယ်။ အကုန်လုံးက ကျွန်တော့်ကို ပြုံးပြီး ကြည့်နေကြတယ်။ ရင်
ထဲမှာ သိမ်မွေ့လှတဲ့ နွေးထွေးမှုလေးကို ခံစားနေရတယ်။

ထမင်း ပူပူနွေးနွေးနဲ့ ဟင်းတွေကလည်း အစုံပဲ။ ဒီလို ဒေသထွက်
လက်ရာတွေဆို ကျွန်တော် တော်တော် ကြိုက်လှတယ်။ ဗိုက်ဆာဆာနဲ့
အတင်းစားနေတဲ့ ကျွန်တော့်ကို ကြည့်ပြီး အကုန်လုံးက သဘော ကျနေ
ကြတယ်။ ကျွန်တော်လည်း ရှက်မနေတော့ဘူး။ ထမင်းလိုက်ပွဲကို နှစ်ခါ
တောင် ထည့်ပြီး စားပစ် လိုက်မိတယ်။

"သား၊ ဦးလေးဆီကို မနက်ဖြန် သွားတော့မှာ လား၊ ဒီမှာ ရက်နည်း
နည်းလောက် ထပ်နေပါ ဦးလား၊ သားအစ်မလည်း ကျောင်းပိတ်ရက်မို့
မနက်ဖြန် ပြန်လာမှာ တဲ့ ၊ ဖုန်းဆက် ထားတယ်။ သူ လာမှ ဘုရားတွေ
ဘာတွေ လိုက်ပို့ခိုင်းပေါ့"

ကျွန်တော် ဘာဖြေရမှန်း မသိဘူး။ အမှန်ဆို မနက်ဖြန် ဦးလေးဆီ
သွားချင်ပြီ။ ဦးလေးကို မတွေ့ရတာလည်း အတော်ကို ကြာနေပြီ။

"ကျွန်တော် ဦးလေးဆီက ပြန်လာမှ ဒီကို ပြန်ဝင်မလားလို့ ၊ အဲဒီကျ
မှ ဘုရား လိုက်ဖူးတော့မယ် အန်တီမိုး"

ကျွန်တော် အားနာနာနဲ့ ပြောလိုက်ရတယ်။

"အဲဒီလိုလည်း ရတာပဲလေ။ ဒါဆို မနက်ဖြန် စောစော သွားလိုက်
ပေါ့၊ သား ဦးလေး၊ လူထူးဆန်းကြီး ကလည်း သားကို မျှော်နေမှာ ပဲ။ မ
တွေ့ရတာတောင် ကြာပြီမလား။ မနက်ဖြန်ကျ အန်ကယ်က မင်းကို
ချော်ဝ လမ်းဆုံထိ လိုက်ပို့ပေးလိမ့်မယ်၊ အဲဒီကနေကျ ခြေလျင်ပဲ သွား
လို့ ရတော့မှာ "

ထမင်းပွဲသိမ်းတော့ တီဗွီကြည့်ရင်း အန်တီမိုးက သူသိချင်တာတွေ

မေးနေတော့တယ်။ ကျွန်တော်လည်း ကျွန်တော် သိသလောက် ပြန်ဖြေရတယ်။ တစ်ခါတလေ စကားထဲ ဦးလေး အကြောင်း ပါလာတယ်ဆို၊ အန်တီမိုးက လူထူးဆန်း၊ လူထူးဆန်းနဲ့ ထည့်ထည့် ပြောတတ်တာကို သတိပြုမိတယ်။ အန်တီမိုးလည်း အမေနဲ့ က ညီအစ်မတွေလို နေခဲ့ကြတာ ဆိုတော့ ဦးလေး အကြောင်းကို တော်တော်လေး သိနေမှာ ပေါ့။

ဆယ်နာရီကျော်မှ စကားပိုင်းက ပြတ်တော့တယ်။ ကျွန်တော်က ငိုက်တောင် ငိုက်နေခဲ့ပြီ။ အန်တီမိုးက နောက်ကြောင်းတွေ ပြန်ပြောနေတော့ နားမထောင်လို့ လည်း မရ။ ငိုက်ရင်းတန်းလန်း နဲ့ ပဲ ပေမှိတ် နေနေရတယ်။

အိပ်ရာပေါ် ရောက်တော့ ဖုန်းဖွင့်ပြီး Facebook ပေါ် တက်လိုက်တယ်။ သူငယ်ချင်းတွေဆီ ကလည်း မက်ဆေ့တွေ အများကြီး ရောက်နေတယ်။ ဒီလာတဲ့ လမ်းမှာ ကားခဏ ရပ်နားတုန်း ရိုက်ပြီး တင်ထားတဲ့ ဓာတ်ပုံလေး အောက်မှာ လည်း comment တွေ အများကြီး တက်နေတယ်။ ဘယ်သွားတာလဲ၊ ဘာလုပ်တာလဲတွေ အများ စုပါ။ အကုန်လုံးကို ဘာမှ ပြန်မဖြေတော့ဘဲ ဖုန်းကို ချထား လိုက်တယ်။ ရင်ထဲမှာတော့ မနက်ဖြန် ခရီးအတွက် ကြိုပြီး ရင်ခုန်နေတယ်။ ဦးလေး၊ ကျွန်တော့်ကို သေချာ မှတ်မိတန် ကောင်းပါရဲ့ ။